

Chojnice, dnia 19 kwietnia 1939 r.

ORĘDOWNIK POWIATOWY

POWIATU CHOJNICKIEGO

Nr. 15

F R E S O

DZIAŁ URZĘDOWY:

- 31 Ustawa z dnia 30 marca 1939 r. o zasiłkach dla rodzin osób, odbywających czynną służbę wojskową 1, 2, 3
32 Do wszystkich zarządów gmin miejskich i wiejskich w powiecie. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 28 lutego 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19 poz. 128) o zmianie rozporządzenia z dnia 19 sierpnia 1938 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o środkach finansowych i o popieraniu gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych. 4

DZIAŁ URZĘDOWY

31

USTAWA

z dnia 30 marca 1939 r.

o zasiłkach dla rodzin osób, odbywających czynną służbę wojskową

Rozdział I.

Prawo do zasiłku

Art. 1. Prawo do zasiłków służy rodzinom żołnierzy, którzy odbywają:

1) czynną służbę wojskową, w rezerwie, pospolitym ruszeniu, pomocniczej służbie wojskowej oraz w uzupełniającej służbie wojskowej na ćwiczeniach doskonalących;

2) zasadniczą służbę wojskową w czasie mobilizacji lub wojny, jeżeli są jedynymi żywicielami rodziny w rozumieniu art. 63 ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 220) a nie mogą uzyskać odroczenia służby wojskowej lub je utracili w myśl art. 62 ust. (3) tej ustawy.

3) zasadniczą służbę wojskową jako ochotnicy w czasie mobilizacji lub wojny albo w przypadku gdy tego wymaga interes obrony Państwa, stwierdzony uchwałą Rady Ministrów.

Art. 2. Uważa się za rodzinę żołnierza uprawnioną do zasiłków:

1) żonę, również i sądowo rozłączoną (separowaną), jeżeli mąż jest prawnie obowiązany do jej utrzymywania.

2) dzieci ślubne, uprawnione i przysposobione oraz dzieci nieślubne, których ojcostwo jest stwierdzone,

3) pasierbów,

4) rodziców i nieślubną matkę;

5) rodzeństwo;

6) rodziców matki i rodziców ślubnego ojca.

Art. 3. Prawo do zasiłków służy członkom rodziny żołnierza, jeżeli:

1) posiadają obywatelstwo Państwa Polskiego bez względu na to, czy zamieszkują w kraju czy za granicą lub nie posiadają obywatelstwa Państwa Polskiego, lecz zamieszkują w kraju;

2) bezpośrednio przed odejściem żołnierza do służby wojskowej był ich był zależny od jego pracy lub zarobku, lecz został zagrożony wskutek utraty lub zmniejszenia się tej pracy albo zarobku, spowodowanych okolicznościami, wynikłymi podczas jego służby wojskowej.

Art. 4 (1) Prawo do zasiłków nie służy członkom rodziny żołnierza:

1) żyjącym w czasie jego powołania do służby wojskowej we wspólnym gospodarstwie, jeżeli jeden z członków tej rodziny otrzymał odroczenie służby wojskowej, jako jedyny jej żywiciel;

2) wymienionym w art. 2 pkt. 2), 3) i 5), jeżeli ukończyli osiemnaście lat życia chyba że udowodnią, iż uczęszczają do zakładu naukowego lub pobierają naukę w zawodzie praktycznym, a nie mają utrzymania u swych pracodawców, ani też nie otrzymują wynagrodzenia, wystarczającego na utrzymanie; w tych przypadkach prawo do zasiłku służy im do chwili ukończenia nauki, nie dłużej jednak niż do dn. w którym ukończą dwadzieścia cztery lata życia.

(2) Zasiłek może być przyznany członkom rodziny, wymienionym w ust. (1) pkt 2) mimo przekroczenia przez nich granicy wieku, określonej w ustępie poprzedzającym, jeżeli udowodnią urzędowym świadectwem lekarskim, że z powodu stanu zdrowia nie mogą zapracować na swoje utrzymanie.

Art. 5. Rodzina — której więcej niż jeden członek odbywa służbę wojskową uzasadniającą prawo do zasiłku — jest uprawniona tylko do zasiłku za jedną osobę.

Art. 6. Rozporządzenie prawem do zasiłku na rzecz osób trzecich jest nieważne.

Art. 7. Osoby, uprawnione do zasiłku, są obowiązane niezwłocznie zawiadomić zarząd właściwej gminy — a zamieszkałe za granicą właściwy urząd konsularny Rzeczypospolitej Polskiej — o wszelkich okolicznościach, które powodują zmniejszenie wysokości lub wygaśnięcie prawa do zasiłku albo zupełne bądź czasowe wstrzymanie jego wypłaty.

Rozdział II.

Powstanie, czas trwania i utrata prawa do zasiłku.

Art. 8. (1) Prawo członków rodziny żołnierza do zasiłków powstaje z dniem:

1) zgłoszenia się żołnierza do czynnej służby wojskowej jeżeli warunki, uzasadniające to prawo istnieją w czasie powołania żołnierza do czynnej służby wojskowej i jeżeli jednostka organizacyjna wojska, do której został powołany, znajduje się w miejscu zamieszkania żołnierza;

2) poprzedzającym dzień, wyznaczony na zgłoszenie się żołnierza do czynnej służby wojskowej, jeżeli warunki, uzasadniające to prawo, istnieją w chwili powołania żołnierza do czynnej służby wojskowej i jeżeli jednostka organizacyjna wojska, do której został powołany, znajduje się poza miejscem jego zamieszkania;

3) powstania warunków uzasadniających prawo do zasiłku, jeżeli warunki te powstały po dniu, wyznaczonym na zgłoszenie się do czynnej służby wojskowej.

(2) W przypadku zmiany warunków, powodujących zmianę wysokości zasiłku, służy on w nowym wymiarze od dnia, w którym warunki uległy zmianie.

Art. 9. Niezawiniony przez żołnierza pobyt w niewoli uprawnia jego rodzinę do zasiłku przez czas pobytu w niewoli, nie dłużej jednak, niż przez sześć miesięcy od dnia ustalonego przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami Spraw Zagranicznych i Spraw Wojskowych.

Art. 10. (1) Rodzina żołnierza, który:

1) na terenie działań wojennych zaginął bez wieści — pobiera zasiłek do czasu przyznania jej lub od mowy szczególnego zaopatrzenia, nie dłużej jednak niż przez sześć miesięcy od dnia, ustalonego przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami Spraw Zagranicznych i Spraw Wojskowych;

2) podczas pełnienia czynnej służby wojskowej zmarł lub poległ — pobiera zasiłek do czasu przyznania rodzinie zaopatrzenia szczególnego;

3) podczas pełnienia czynnej służby wojskowej utracił zdrowie co najmniej w 30 proc. zdolności do pracy w związku przyczynowym ze służbą wojskową — pobiera zasiłek do czasu przyznania zaopatrzenia szczególnego, nie dłużej jednak niż przez sześć miesięcy, licząc od ostatniego dnia tego miesiąca w którym nastąpiło zwolnienie ze służby wojskowej. — Stwierdzenie braku związku przyczynowego pomiędzy utratą zdrowia a odbywaniem przez żołnierza czynnej służby wojskowej powoduje zaprzestanie wypłaty zasiłku, a pobrane z tego tytułu kwoty podlegają zwrotowi.

(2) Potrąca się z kwoty przyznanego zaopatrzenia zasiłki, pobrane przez rodzinę w przypadkach, przewidzianych w ust. (1) za czas od dnia przyznania zaopatrzenia.

Art. 11. Prawo do zasiłku gaśnie z dniem następującym po dniu:

1) zwolnienia żołnierza z czynnej służby wojskowej z wyjątkiem przypadków, przewidzianych w art. 10 ust. (1);

2) śmierci osoby, uprawnionej do zasiłku;

3) ustania warunków uzasadniających uprawnienie do zasiłku;

4) rozmyślnego dostania się żołnierza do niewoli;

5) opuszczenia przez osobę uprawnioną do zasiłku, granic Państwa Polskiego bez zezwolenia władz polskich;

6) skazania osoby uprawnionej do zasiłku prawomocnym wyrokiem na karę pozbawienia wolności powyżej jednego roku, albo na karę dodatkową utraty praw publicznych lub utraty obywatelskich praw honorowych;

7) skazania żołnierza prawomocnym wyrokiem na dodatkową karę wydalenia z wojska lub z marynarki wojennej albo na karę wydalenia z korpusu oficerskiego lub też prawomocnym orzeczeniem sądu honorowego na karę wykluczenia z korpusu oficerskiego.

Art. 12. (1) Osoby — które w celu uzyskania dla siebie lub kogokolwiek zasiłku nienależnego bądź w wyższym wymiarze, świadomie podają nieprawdziwe fakty albo zatają okoliczności, powodujące wygaśnięcie prawa do zasiłku lub zupełne, bądź czasowe wstrzymanie jego wypłaty — tracą prawo do zasiłku.

(2) Stosuje się przepis ust. (1) odpowiednio do osób, które w czynach tych świadomie współdziałały. Jeżeli czynów tych dopuścił się żołnierz, prawo do zasiłku tracą wszyscy członkowie jego rodziny.

Rozdział III.

Zgłoszenie prawa do zasiłku

Art. 13. (1) Prawo do zasiłku należy zgłosić w zarządzie gminy właściwej ze względu na miejsce zamieszkania osoby, uprawnionej do zasiłku. Osoby zamieszkałe za granicą zgłaszają prawo do zasiłku we właściwym urzędzie konsularnym Rzeczypospolitej Polskiej.

(2) Prawo do zasiłku może zgłosić osoba uprawniona, jej przedstawiciel ustawowy albo żołnierz którego rodzina jest uprawniona do zasiłku.

Art. 14. Zgłoszenie o zasiłek wniesione później aniżeli w ciągu miesiąca po dniu ustania prawa do zasiłku, nie podlega rozpatrzeniu. Przepis ten nie obejmuje wypadków siły wyższej.

Rozdział IV.

Wypłata zasiłków

Art. 15. (1) Zasiłki wypłacane są ze Skarbu Państwa w normach dziennych i płatne są z dołu.

(2) Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych, wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych, Spraw Wojskowych, Skarbu i Opieki Społecznej, określa wysokość norm dziennych zasiłków oraz terminy ich wypłaty w zależności od liczby członków rodziny, uprawnionych do zasiłku oraz miejscowości ich zamieszkania.

Art. 16. (1) Nie wypłaca się zasiłku za okres:

1) stwierdzonego samowolnego przebywania żołnierza poza swą jednostką; 2

2) pozbawienia żołnierza wolności prawomocnym wyrokiem sądowym;

3) pozbawienia wolności prawomocnym wyrokiem sądowym do jednego roku osoby uprawnionej do zasiłku.

(2) Wznawia się wypłatę zasiłku z dniem następującym po dniu ustania przyczyn, wymienionych w ust. (1).

Art. 17. Nie wypłaca się zasiłków, nie podjętych przez osobę uprawnioną w ciągu sześciu miesięcy, licząc od dnia zawiadomienia o przyznaniu zasiłku. Przepis ten nie dotyczy wypadków siły wyższej.

Art. 18. Prawo do zasiłku nie podlega egzekucji.

Art. 19. Zasiłki, pobrane wbrew przepisom ustawy niniejszej, podlegają zwrotowi z odsetkami prawnymi od dnia pobrania do dnia zwrotu. Przymusowe ściąganie tych zasiłków następuje w trybie, przewidzianym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych.

Rozdział V.

Władze oraz tryb postępowania

Art. 20. (1) Władzami właściwymi do orzekania w sprawach zasiłków są:

1) w kraju — zarządy gmin, właściwe ze względu na miejsce zamieszkania osób, uprawnionych do zasiłku;

2) za granicą — właściwe ze względu na miejsce zamieszkania osób, zgłaszających prawo do zasiłku, urzędy konsularne Rzeczypospolitej Polskiej; orzeczenia ich są ostateczne.

(2) Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych, Spraw Wojskowych,

Skarbu i Opieki Społecznej określa w drodze rozporządzenia tryb postępowania co do: orzekania o prawie do zasiłku, asygnowania jego wypłat, prowadzenia wykazów zasiłków przyznanych wstrzymywania wypłat i orzekania o obowiązku zwrotu nienależnie pobranych zasiłków.

(3) Minister Spraw Wewnętrznych może w drodze rozporządzenia poruczyć wykonanie czynności zarządów gmin w zakresie wykonania ustawy niniejszej w całości lub części rządowym władzom admi-nistracji ogólnej.

Art. 21. (1) Gmina solidarnie z osobami, które nieprawnie pobrały zasiłek, jest odpowiedzialna za straty Skarbu Państwa, wynikłe z powodu zawinienia zarządu gminnego lub miejskiego, który świadomie lub wskutek oczywistego niedbalstwa uznał okoliczności niezgodne z rzeczywistością albo nie wziął pod uwagę przypadków, powodujących zupełne bądź czasowe wygaśnięcie prawa do zasiłku. Gmina ma prawo regresu do osób, z których winy wynikły straty Skarbu Państwa.

(2) Władze nadzorcze orzekają o odpowiedzialności gmin w zakresie obowiązków, wymienionych w ust. (1).

Rozdział VI.

Przepisy końcowe.

Art. 22. Z dniem wejścia w życie ustawy niniejszej traci moc obowiązująca:

1) ustawa z dnia 15 lipca 1920 r. o zabezpieczeniu bytu rodzinom osób, pełniących ochotniczą lub obowiązkową służbę wojskową (Dz. U. R. P. Nr. 62 poz. 403);

2) ustawa z dnia 22 marca 1923 r. o zasiłkach dla rodzin osób, powołanych na ćwiczenia wojskowe (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 246);

3) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o wojskowych zasiłkach wojennych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 268).

Art. 23. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych, Spraw Wojskowych, Skarbu oraz Opieki Społecznej.

Art. 24. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: I. Mościcki

Prezes Rady Ministrów

i Minister Spraw Wewnętrznych:

Sławoj Składkowski

Powyższe podaje do wiadomości

Chojnice, dnia 18. 4. 1939.

Starosta Powiatowy
(—) Horwath

32

Do

Wszystkich zarządów gmin
miejskich i wiejskich

w powiecie.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 28 lutego 1939r. (Dz.U.R.P. Nr. 19 poz. 128) o zmianie rozporządzenia z dnia 19 sierpnia 1938r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 5 sierpnia 1938r. o środkach finansowych na popieranie gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych wprowadza między innymi następujące zmiany:

I. Opłata od maki i kaszy została rozciągnięta również na mąkę, zawartą w wyrobach mącznych przywożonych z zagranicy lub z obszaru W. M. Gdańska, z wyjątkiem pieczywa przewożonego w ruchu podróży w ilości 1 kg. na osobę.

II. Za wyroby mączne zostały uznane następujące wyroby z maki żytniej pszennej lub jęczm. pieczywo zwykłe bez cukru (chleb, bułki, suchary, mace makarony, kluski i inne wyroby z ciasta nie wypieczone oraz krochmal pszeniczny.)

III. Umożliwiona została wymiana zboża na mąkę i kaszę poza zakładami przemiału (t. zw. wymianach lub spółdzielniach), które otrzymały zezwolenie właściwego urzędu Skarbowego akcyz i monopolów państwowych. Dotychczas wymiana taka mogła odbywać się tylko w zakładach przemiału (młynach).

IV. Wymiana maki żytniej na chleb w obrocie gospodarczym przez rolników w piekarniach, była dotychczas utrudniona, gdyż piekarniom nie przysługiwał zwrot uiszczonej opłaty; uprawnienia takie przysługiwały jedynie piekarniom spółdzielczym oraz piekarniom kół gospodyń wiejskich. Obecnie wymiana maki żytniej na chleb została ułatwiona, gdyż w miejscowościach gdzie zwyczaj wymiany maki żytniej na chleb jest rozpowszechniony, piekarnie zamierzające prowadzić wymianę maki żytniej na chleb będą mogły trudnić się wymianą po uzyskaniu zezwolenia urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych.

W związku z powyższym (pkt. IV zarządzenia), polecam zarządom gmin wiejskich poinformować sołtysów, że producenci i pracownicy rolni, zamierzający korzystać z takiej wymiany muszą zaopatrywać się u sołtysów w oddzielne karty przemiałowe, zarządy miejskie wydawać będą osobne karty we własnym zakresie.

V. Z dostarczonej przez producenta lub pracownika rolnego maki żytniej piekarnia obowiązana jest wydać w dowolnych partiach całą ilość chleba,

przy czym ustala się następujące minimalne normy wypieku:

za 100 kg. maki żytniej 55 proc. — 128 kg. chleba
za 100 kg. maki żytniej 60 proc. — 130 kg. chleba
za 100 kg. maki żytniej 65 proc. — 132 kg. chleba
za 100 kg. maki żytniej 95 proc. — 140 kg. chleba

Zatrzymywanie przez piekarnię części maki otrzymanej do wymiany na chleb, lub części otrzymanego z tej maki chleba, tytułem wynagrodzenia za wypiek, jest zabronione.

VI. Chleb wydawany z piekarni producentom i pracownikom rolnym w drodze wymiany na mąkę żytnią, pochodzącą z obrotu gospodarczego, powinien być zaopatrzony w specjalną etykietę z napisem „Wypiek gospodarczy“ niezależnie od umieszczonych na chlebach etykietach firmowych piekarni.

VII. Rozporządzenie ustala, że nie może mieć połączenia ze sobą wytwórnia wyrobów mącznych z zakładem hurtowej lub detalicznej sprzedaży maki i kaszy (wszelkiej), oraz z zakładem wymiany zboża na mąkę i kaszę przeznaczoną do obrotu gospodarczego.

VIII. Kontrola organów skarbowych została rozciągnięta na zakłady I do VII kategorii włącznie tak że władze administracji ogólnej (Starostwo Powiatowe) oraz zarządy gmin wiejskich i Zarząd Miejski w Czersku, kontrolują jedynie zakłady VIII. kategorii.

Za wykonywanie kontroli nad obrotem mąką i kaszą będzie przyznane zarządom gmin wynagrodzenie, którego wysokość ustalona zostanie oddzielnym zarządzeniem.

IX. Wszystkie piekarnie nie później jak z dniem 15. kwietnia 1939 r. obowiązane są prowadzić księgę przychodu i rozchodu maki i otrąb które do księgi mają być oparafowane przez gminy.

Podając powyższe do wiadomości, polecam zarządom gmin miejskich i wiejskich dokładne zapoznanie się z treścią zmian jakie wprowadza rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 28 lutego 1939r. (Dz. U. R. P. Nr. 19 poz. 128). o zmianie przepisów wykonawczych do ustawy o opłatach od maki i kaszy celem przestrzegania jego postanowień i to zarówno przez wytwórnię wyrobów mącznych, jak i zakłady przemiału zboża przez zainteresowanych producentów i pracowników rolnych oraz sołtysów.

Równocześnie uchylam zarządzenie Starosty Powiatowego z dn. 16. września 1938r. Nr. AG. 47/15/38 o obrocie gospodarczym mąką i kaszą (Orędownik Powiatowy Nr. 36) oraz zarządzenie z dnia 4. października 1938r. Nr. AG. 47/20/38 (Orędownik Powiatowy nr. 28).

Powyższe podaję do wiadomości.

Chojnice, dnia 18. 4. 1939

Nr. Ag. 1a/16/39.

Starosta Powiatowy
(—) Horwath